

*itt táncoltat az idő az összebukó
góliát-házak, autó-tengerek között,*

*hívtok fölcsapó halnak, nádgyökérnek,
sárnak, nem mehetek,
kiáltásotoktól a homokbánya lerobajlik,
nem mehetek,*

*itt állnak körém az égbetolakodó falak,
a falakból arcok és szemek villogása,
itt dolgoztat a harag és a halál.*

*de húzzatok, csillagok,
gyalogbodzák, várjakok,
pipacs-tűzek, égjetek,
kakukkok, ébresszetek.*

TAKÁCS IMRE

Az acél színei rajtam

*Tegnap a harangok szépen szóltak,
máma fülemben hasít a harangszó.*

*Gyertyát viszek sötét szobába, fényes rétre?
Büszkeségemben állok, dühömben leroskadok.*

*Csak arra gondolok; hány dugattyú
utánozza nekem a szívdobogást.*

*Működnek gyöngéd indulatok a durva gépben,
a kotyogó csapágóban, zörgő szerkezetben.*

*A kívülmaradás mégsem keserít el,
nem tudtam arcul köpni a sorsot soha ...*

*Leszedik majd a zsalut a csodáról,
fárasztó fejlődésből az élet egyszer ...*

*Óregapai bánat, hogy nem nekem,
bár hídnak feszíthetem a derekamat.*

*Eljöttél, csillagsugárral ostorozóm,
égetted szerelemmel az acél színeit rám.*

Szikrázó üvegoszlop

*Fölizzok a gondolatokban —
szikrázó üvegoszlop — árnyékom sincs.
És hányszor derékba sújt —
az élményt szilánkjaira zúzva —
a megtúrt ostobaság!*

*Az elkeseredés tart együtt,
megtöretés tartalékolja
a végtelenbe induló fényt itt belül.
Ha egyszer kivetítem —
fölbontva színeire —:
gyönyörködtető kép lesz a szenvedés.*

Vers a magányos halandóhoz

*Ó, magányos halandó,
egyre magányosabb leszel a levegőző,
színeivel tolláskodva vonuló nyáridőben!*

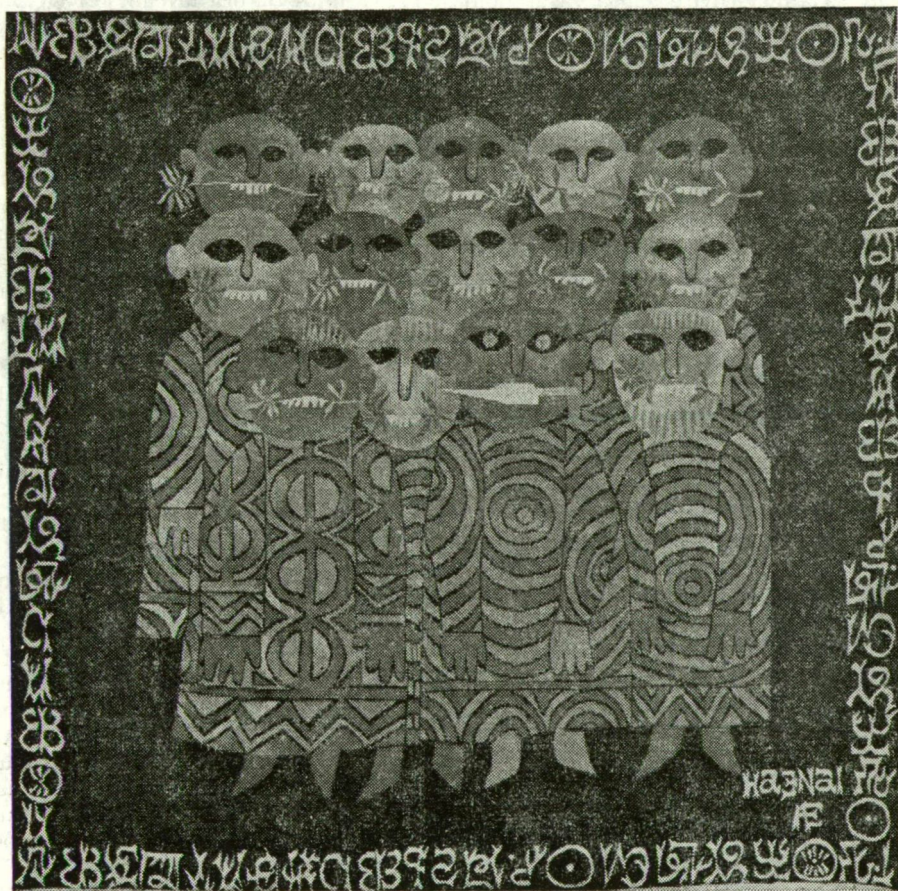
*Gondolatodnak útját — akár a pityer-vasút
berozsdásult sínparját otthon —
gaz növi be.*

*És a gaz garázda is? —
éjjel a katáng kóró
nagyra nyitja leány-kék szemét,
majd a pipacs
leheletnyi szirmával feszül
a déli forróságba.*

*Létrehozza színeit minden düllőút is,
te — mérgezett indulatoddal —
magadat szikkasztod ki.*

*A virágok levágott feje tenyereden
elhervad, mert nem vagy mesében fejedelem...*

*Ó, magányos halandó,
egyre magányosabb leszel a levegőző,
színeivel tollászkodva vonuló nyáridőben!*

HAJNAL GABRIELLA: VAKOK